

Материнське благословення

Я дуже люблю гостювати у бабусі Олени. Знаючи, що я прийду до неї, бабуся завжди приготує щось смачненьке. Переступаю поріг і чую як духмяно пахне пиріг, на столі рум'яняться пиріжки і, звісно, обов'язково біла запашна хлібина. Хліб бабуся пече тільки сама. Смачнішого ніж її домашній хліб, я не коштувала.

Сьогодні ми з татом, мамою і сестричкою Наталею прийшли до бабусі, бо додому з АТО повернувся мій дядько Анатолій, наймолодший бабусин син. Вовк Анатолій Григорович 1977 року народження, пішов на війну з четвертою хвилиною мобілізації. Другого травня він пройшов медичну комісію від воєнкомату і в сім годин вечора поїхав до місця дислокації частини в м. Бердичів, де пробув місяць. А потім шлях прослався на Схід, в Донецьку область, м. Артемівськ.

Того ранку бабуся Олена як завжди прокинулась рано вранці. В селі трудовий день починається ще вдосвіта. Подоїти корову Лиску і відправити її до череди, попорати поросятток, нагодувати курей і качок – це неповний список щоденних турбот. Толя, так називає його бабуся, зарані пішов до воєнкомату, а в неї все того дня валилося з рук. Думками була біля нього. Все ще якимось надіялась, що, можливо, лікарі комісують сина і він залишиться вдома, біля неї. Після смерті чоловіка, Анатолій став господарем на материнському обійсті. Вона і зараз носить в своїй душі страх і біль за старшого сина Юрія, мого тата, який був ліквідатором на ЧАЕС й додому повернувся інвалідом першої категорії. Думалось, що лиха доля обмине молодшого, хоч йому не доведеться ризикувати своїм життям, бо він ще не має, навіть, своєї сім'ї. Стільки просила його, щоб привів невісточку, а він тільки віднікувався. Казав, що ще неготовий для сім'ї.

Та не так сталося, як думалося. Вже ввечері довелося бабусі готувати дорожню сумку сину. Разом з одягом поклала до неї і велику домашню хлібину, як материнське благословення. Коли машина від'їхала від двору, бабуся ще довго стояла біля воріт, щось шепочучи. Мабуть, то була материнська молитва. Тоді почалося у неї життя від дзвінка до дзвінка. Іноді телефон мовчав по декілька днів і тоді, що б не робила, де б не була, весь час просила Бога зберегти її дитину.

Сьогодні за святковим столом зібралась вся родина. Щаслива посмішка на бабусиному обличчі замінювала всі її слова. Вона тільки час від часу доторкалась до руки сина, немов перевіряла, що це не сон. Толя, її Толя, живий і здоровий уже вдома, такий як і раніше, тільки серйозний і неговіркий. Бабуся радіє, а мені хочеться дізнатися про тих сепаратистів. Чи справді в них немає серця, якщо вони катують полонених, вбивають мирних жителів, руйнують школи і лікарні? Тільки нелюди, знаючи що в лікарнях тяжко хворі, поранені люди, які не можуть втекти при обстрілах, можуть безжально

розстрілювати їх, школи, дитячі садочки і житлові квартали, а потім безсовісно брехати, що це роблять «укропи».

Воював мій дядько Анатолій в м. Артемівську, старшим солдатом. Неодноразово з товаришами доставляли на передову військову техніку з Києва та Черкас. Потрапивши на лінію фронту, разом з усіма заготовляв колоди, будував бліндажі, чергував на кухні, а коли починався ворожий обстріл ховалися в окопи. Довелося йому відчувати на собі війну в повній мірі: і товаришів хоронив, і поранених витягував з-під обстрілів, і з ворогом довелося бачитись віч-на-віч.

Я неодноразово просила дядька розповісти мені про війну, але у нього щоразу на очі накочувалися сльози. Він ніжно пригортав мою голову до своїх грудей і сумно відповідав: «Тобі краще того не знати, дитино».

Там, на війні, дядько Толя змужнів, дуже швидко подорослішав. Лише там пізнають хлопці ціну життя, розуміють, що не можна його просто марнувати. Там, на війні, він знайшов своє щастя, ім'я якому Таня. Навіть між обстрілами бувають хвилини тиші. В один із таких днів, доля послала йому вимріяну зустріч. У Світловодську познайомився із ясноокою дівчиною, що запала глибоко у душу. Думка про неї зігрівала солдатське серце і в негоду, і під час обстрілів. Тетяна їздила до нього, провідувала коханого. Після демобілізації нареченого, вирішили молоді жити разом.

Приїхавши додому, дядько Толя відразу всім сказав, що буде одружуватися. Бабуся зраділа і злякалася одночасно. Чи не «звідти» приїде майбутня невістка? Та коли побачила дівчину, зрозуміла, це - синова половинка.

Тепер всі разом готуємося до весілля, хоча дядько Толя не хоче великих урочистостей та я знаю, бабуся його переконає. Створення нової сім'ї – це серйозна віха у житті кожної людини. Тому бабуся Олена обов'язково спече весільний коровай, такий запашний і смачнющий, а ще прикрасить його кетягами калини. Це не просто домашній хліб, це материнське благословення, а спекти його можуть лише люблячі мамині руки для своєї дитини. Хліб - це оберіг в подальшому мирному сімейному житті.

А мені так хочеться, щоб швидше закінчилася війна, мирний світанок прийшов на донецьку і луганську землю. Щоб не плакали матері, чекаючи дзвінка від сина, який захищає рідну землю. Краще нехай лунають весільні пісні, пахнуть запашні короваї і лунає радісний сміх дітей.

Вовк Вікторія

учениця 6 класу

Литвинецької загальноосвітньої школи

I – III ступенів